

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko M. Spółce z o.o. w W.
o uznanie wypowiedzenia za nieuzasadnione,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 stycznia 2015 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 25 czerwca 2013 r., sygn. akt XXI Pa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w W.) na rzecz adwokat N.K.W. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym z urzędu kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł, podwyższoną o obowiązującą stawkę podatku od towarów i usług;

3) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 25 czerwca 2013 r. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 27 września 2012 r., którym oddalono powództwo M. S. skierowane przeciwko pozwanym M. Spółce z o.o. w W. o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za nieuzasadnione.

Powód wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 45 § 1 k.p. i art. 30 § 4 k.p., a także na podstawie naruszenia prawa procesowego, tj. art. 227 w związku z art. 391 k.p.c. i art. 382 w związku z art. 232 zdanie drugie w związku z art. 391 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i jego zmianę przez uwzględnienie apelacji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego, ewentualnie o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika ustanowionego dla powoda w postępowaniu kasacyjnym z urzędu kosztów zastępstwa procesowego, które nie zostały opłacone ani w całości, ani w części.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, bądź oddalenie oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje zagadnienie

prawne, nie można jednak uznać, że skarżący zdołał wykazać istnienie tej przesłanki.

Powołanie się na taką przesłankę wymaga bowiem sformułowania takiego zagadnienia oraz przedstawienia argumentów prawnych, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Nie stanowi więc zagadnienia prawnego kwestia dotycząca tego, „czy w świetle art. 30 § 4 k.p. podanie w wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jako przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie: częstych usprawiedliwionych nieobecności pracownika w pracy, powodujących jej dezorganizację, co niekorzystnie wpływało na realizację usług, bez wskazania czasookresu usprawiedliwionych nieobecności i bez wyjaśnienia, na czym dezorganizacja pracy miałyby polegać, spełnia wymogi konkretności, a zatem jest przyczyną uzasadniającą wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony”, albowiem nie zawiera żadnego problemu, który wymagałby zaangażowania Sądu Najwyższego. Jak bowiem wielokrotnie wyjaśniał Sąd Najwyższy, sprostanie przez pracodawcę wymaganiom określonym w art. 30 § 4 k.p. polega na wskazaniu przyczyny wypowiedzenia w sposób jasny, zrozumiały i dostatecznie konkretny. Powołany przepis dopuszcza różne sposoby określenia tej przyczyny, jednakże z oświadczenia pracodawcy powinno wynikać w sposób niebudzący wątpliwości, co jest istotą zarzutu stawianego pracownikowi, gdyż to on ma wiedzieć i rozumieć, z jakiego powodu pracodawca dokonuje wypowiedzenia. Naruszenie art. 30 § 4 k.p. zachodzi zatem wówczas, gdy pracodawca w ogóle nie wskazuje przyczyny wypowiedzenia lub gdy jest ona niedostatecznie konkretna, a przez to niezrozumiała dla pracownika i nieweryfikowalna. Przyjmuje się również, że nieprecyzyjne wskazanie przez pracodawcę przyczyny wypowiedzenia nie narusza art. 30 § 4 k.p., jeżeli w okolicznościach danej sprawy, z uwzględnieniem informacji podanych pracownikowi przez pracodawcę w inny sposób, stanowi to dostateczne sprecyzowanie tej przyczyny. Wymaganie wskazania przez pracodawcę konkretnej przyczyny wypowiedzenia nie jest równoznaczne z koniecznością sformułowania jej w sposób szczegółowy, drobiazgowy, z podaniem opisów wszystkich faktów i zdarzeń oraz wskazaniem poszczególnych działań czy zaniechań, składających się w ocenie pracodawcy na przyczynę uzasadniającą wypowiedzenie. Wymaganie

konkretności może być spełnione poprzez wskazanie kategorii zdarzeń, jeżeli z okoliczności wynika, że szczegółowe motywy wypowiedzenia są pracownikowi znane. W określonych okolicznościach faktycznych nawet ogólne ujęcie przyczyny może nie doprowadzić do jakiegokolwiek wątpliwości co do tego, do jakiego konkretnie zachowania pracownika (działania lub zaniechania) przyczyna ta jest odnoszona. Jeżeli w danych okolicznościach faktycznych ogólne ujęcie przyczyny wypowiedzenia nie budzi wątpliwości (w szczególności, gdy nie mogło budzić wątpliwości u pracownika) co do tego, z jakim zachowaniem lub zachowaniami, które następują w określonym czasie, łączy się ta przyczyna, to należy uznać, że spełnione jest wymaganie z art. 30 § 4 k.p. (por. np. wyroki z 13 kwietnia 2005 r., II PK 251/04, niepublikowany; z 15 listopada 2006 r., I PK 112/06, PP 2007 nr 5, s. 27; z 24 października 2007 r., I PK 116/07, niepublikowany; z 19 lutego 2009 r., II PK 156/08, niepublikowany; z 9 marca 2010 r., I PK 175/09, niepublikowany; z 19 kwietnia 2010 r., niepublikowany; z 11 stycznia 2011 r., I PK 152/10, OSNP 2012 nr 5-6, poz. 62 i powołane w nich orzeczenia).

Z powyższego wynika nie tylko to, że Sąd Najwyższy zajmował się już problemem sygnalizowanym przez skarżącego, prezentując w tym zakresie jednolite stanowisko, a tym samym nie można uznać, że kwestia ta stanowi zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., ale także to, że rozstrzygnięcie, czy wskazana przez pracodawcę przyczyna sformułowana jest konkretnie, zależy od okoliczności faktycznych każdej sprawy, wobec czego nie ma możliwości wytyczenia abstrakcyjnego jego rozwiązania rozumianego jako rozstrzygnięcie o istotnym zagadnieniu prawnym.

Skarżący nie zdołał więc wykazać potrzeby rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego należało postanowić jak w sentencji (art. 398⁹ k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c.).